

Een tal van bijzonderheden verhaalt Dominicus Baudius, hoogleeraar in de welsprekendheid aan de Leidse hoogeschool, in een brief aan P. Merula van 18 October 1606 (1). Er ligt dus een tijdvak van omstreeks 70 jaren tusschen Beatus Rhenanus' schrijven en het zijne.

De aanleiding tot dezen epistel is de volgende:

P. Merula — over wien later meer — bezat een leven van Erasmus, zooals het door dezen zelf was geboekt, en hij had lang gearzeld of hij het zou uitgeven dan of hij het thuis zou houden — omdat dit misschien meer overeenkomstig de waardigheid of den wensch van den overledene was — en zijn schat alleen aan zijne vertrouwdste vrienden zou laten zien, opdat niet, als het bekend werd, de naam en faam van den voortreffelijken man daaronder zoude lijden. Het doet Baudius genoegen, dat Merula eindelijk besloten heeft de autobiographie te laten drukken, en hij betoogt op de rhetorische wijze der geleerden zijner dagen, hoezeer het Erasmus niet tot schande maar veeleer tot roem strekt, dat hij, een onecht kind, door eigen verdiensten het zoo ver gebracht heeft. Ook was zijne moeder, zoo heet het verder, overigens geene slechte vrouw; zij wordt zelfs op één lijn gesteld met Dido uit Vergilius' bekend heldendicht:

Misschien bezweek zij toch alleen voor deze schuld.

Zijn vader was, volgens Baudius, uit een fatsoenlijke familie gesproten, voor zijn tijd nog al beschaafd en daarenboven zulk een aardig en geestig babbelaar, dat men hem *Praet (Eutrapelos)* noemde. Terwijl Erasmus in Merula's handschrift zweeg over de stad, waar zijn

---

(1) Het is *Ep. II Cent. II* (Amsterdam, Janssonius, 1639).